

staltninger, som Staten i de sidste 12 Aar havde truffet for at undgaa et almindeligt Sammenbrud, havde kun været Lapperier og var ikke naaet til Ondets Rod; den i ideel Henseende mest skadelige Foranstaltning havde Akkordordningen været. — Taleren udviklede derefter, at det ved Grænsedragningen skete *Brud paa gamle økonomiske Forbindelser* mellem Nordslesvig og Tyskland havde været til stor Skade for Landsdelen, hvor man ønskede disse Baand knyttet paa ny. »Vi har gjort den dyrekøbte Erfaring, at Nordslesvig aldrig vil kunne trives økonomisk uden snæver Forbindelse med det tyske Marked.« Hvis Danmark ikke vilde indgaa en langvarig Handelsaftale med Tyskland i Stedet for de nuværende Kvartalsaftaler, maatte det i det mindste give Nordslesvig Muligheder for at kunne afsætte efter fuld Produktion til faste og lønnende Priser; lignende Særaftaler havde ogsaa bestaaet i Memelomraadet. — Efter at have rettet Kritik mod det Sprog, der i en Del af den danske Presse var ført mod det nationalsocialistiske Tyskland, og opfordret Regeringen til med ethvert Middel at udrydde *Arbejdsløsheden* i Nordslesvig — dette kunde bl. a. ske ved at skaffe danske Arbejdere Arbejde i Tyskland, og i hvert Fald de i Nordslesvig hjemmehørende burde kunne faa en Del af deres indtjente Løn udbetalt i Kroner over Clearing — gengav Jens Møller Ordlyden af det slesvigske Partis Krav, som han havde belyst i sit Foredrag. Han sluttede sit Indlæg med nogle Udtalelser om, at han ikke saa Nyttens af en militær Forstærkning i Nordslesvig til Værn for Sydgrænsen, men ønskede at faa skabt Tryghed for Grænsefolket ved en til Bunds gaaende, øjeblikkelig Sanering.

Statsministeren takkede indledningsvis Vanggaard (V.) for en Udtalelse angaaende Angreb paa Danmark i Forbindelse med Grønland, der var fremkommet i det norske Tidsskrift »Ragnarok«. Han delte Vanggaards Beklagelse af det Sprog, som dér var ført, saavel som hans Opfattelse af den grønlandske Befolknings Krav paa at være medbestemmende om de Vilkaar, hvorunder den skal leve. »Der er vel i denne Sag kun den Trøst, at det er utænkeligt, at det norske Folk skulde bifalde en saadan Form for Meningsudveksling som den, det ærede Medlem her fremdrog.« — Til de af Ordførerne fremsatte Udtalelser knyttede Statsministeren kun faa Bemærkninger. Over for Jens Møllers stærke Klager over Forholdene i Nordslesvig bemærkede Ministeren, at et Blik til Sammenligning mellem Forholdene for snart 20 Aar siden og Nutiden egentlig ikke viste Berettigelsen af den fremkomne stærke Kritik, og at den sønderjyske Befolkning ganske vist baade ved Genforeningen og Krisen i den sidste halve Snes Aar havde haft sin Part af Vanskelighederne, men at det sønderjyske